

Maria Kalinowska

"Mit literacki. Od mitu rzeczywistości do zmiany substancji poetyckiej",
Bożena Tokarz, Katowice 1983 :
[recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 28/1-2 (95-96), 462

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

TOKARZ Bożena: Mit literacki. Od mitu rzeczywistości do zmiany substancji poetyckiej. Katowice 1983, "Śląsk", ss. 328, zł 120,-

Celem pracy - jak informuje we wstępie autorka - jest zaprezentowanie nurtu przemian kreacji poetyckich po roku 1956 (z uwzględnieniem zaplecza tradycji literackiej) w perspektywie literackiego mitu rzeczywistości. Pisząc o poezji J. Tuwima, T. Różewicza, poetów "pokolenia 56" oraz przełomu lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych autorka wskazuje na ewolucję form artystycznych: od tworzenia mitologii rzeczywistości w granicach autonomii sztuki poetyckiej do zmiany poetyckiej substancji, powstałej w wyniku przekraczania tychże granic. Autorkę interesują przede wszystkim cechy myślenia mitycznego i sposoby ich realizacji w poezji współczesnej oraz tworzona przez kulturę mitologia rzeczywistości, warunkująca przemiany artystyczne w kierunku przekraczania granic autonomii sztuki poetyckiej.

BP/95-96/158

M.K.

TRYBUŚ Krzysztof: Dialektyka sacrum w poezji Stanisława Grochowiaka. "Pamiętnik Literacki" 1984 z. 2 s. 165-189.

Tekst będący fragmentem większej pracy, traktuje o przeobrażeniach, jakim w poezji Grochowiaka ulegają wartości, należące według tradycji chrześcijańskiej do sfery sacrum. Widozorna w wierszach poety sakralizacja człowieka oraz życia doczesnego nie daje się utrzymać wobec problematyki śmierci, wyrażonej w cyklu "Peryferii delikatne umieranie". Jest to - jak twierdzi autor, świadectwem klęski człowieka wobec śmierci, a jednocześnie miarą uczciwości poety, który, szukając prawdy o człowieku i świętości, miał odwagę przeciwstawić się własnym wcześniejszym założeniom programowym.

BP/95-96/159

J.W.